

poia abbielluse Ewaga. Agga kule, ütles isfa weel, tüdruk ei pea mitte üks ainus pääw kaueminne seäl Hanso maias pinateud sama, sest et kulen, mis üsna willets põlli sel waesel lapsel tännini seäl on olnud. Tahhan lasta ettepanna ja sinnuga senna sõita, et tome tedda warsti meile. Sest saab jah wissiste natuke tülli ja käärin, agga mis woib parrata. Kui ei lähhá hea wisiga korda, siis peab wáe kaupa katsuma.

Láksid omma illusa woorwanfriga kui tuul árra, ja joudsid ni kermeste taggañ, et ei olnud weel mitte kuus tundi möda, kui jubba kolmekeste, Ewa olli kolmas, möldri due wárrawast sisse sõitsid. Keif kolm ollid üsna rómo náoga náhha. Kui emma sedda náagi, panni temma káed risti ja ütles: nüüd tunnen minna jälle selgeste, et leskede ja waeste-laste Isfa taewas on, ja kui kindel se sanna on, mis ta ütleb: „Hüa mind appi ahastusse páwal, siis tahhan ma sind sest wáljakisfuda, ja sinna pead mind auustama.“

Weski maias said peagi rõõmsad pulmad, ja nende järrele jõudsid rahholissed, õnsad ning jummalakartusse aastad. Ewa olli kui Jummalala ingel senna perrese astunud, ja temmaga ka wáljaspiddise seisusse polest õn ja õnnistamine. Mõlder ja naene láksid jälle nago noreks laste õnsa põlwe ja laste-laste párrast, kes neile nende wan-nudusses melejahutamisfeks ja sureks rõmuks ollid.

Hans Huberti maias olli hopis teine luggu. Rikkas Kristina olli alles ifka aino-üksi ja sellele sada, kellel himmo olleks temma järrele. Sest nüüd ei teinud seäl ennam suurt wahhet mitte selle wahhel, kes ennast wáimehheks ja peigmeheks pakkus: esimesenne keige parrem. Agga ei ükski ei raatsid, sedda tüduko ennese om-male wõtta. Eks ta ei olnud iggas kohhas teáda kúul kui rahha ahne, sitke, laisk ja riakos loom. Sel surel rikkusel juhtus ka nattuke awalt üsna teine karto. Hans pillutas sedda monne aasta sees laiale pras-